

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Maig 2014

EL PLANETA PETIT

Inici: Fragment de *El Petit Príncep* d'Antoine de Saint-Exupéry
(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 4tA Escola Salvador Espriu, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Maria José Cenizo)

Desenllaç: Alumnes 3rA Escola Verge de la Salut, Sant Feliu de Llobregat
(Tutor: Pablo Bertrán)

Fora dels grans planetes com la Terra, Júpiter, Mart, Venus, n'hi ha centenars d'altres que de vegades són tan petits que costa molt veure'ls amb telescopi.

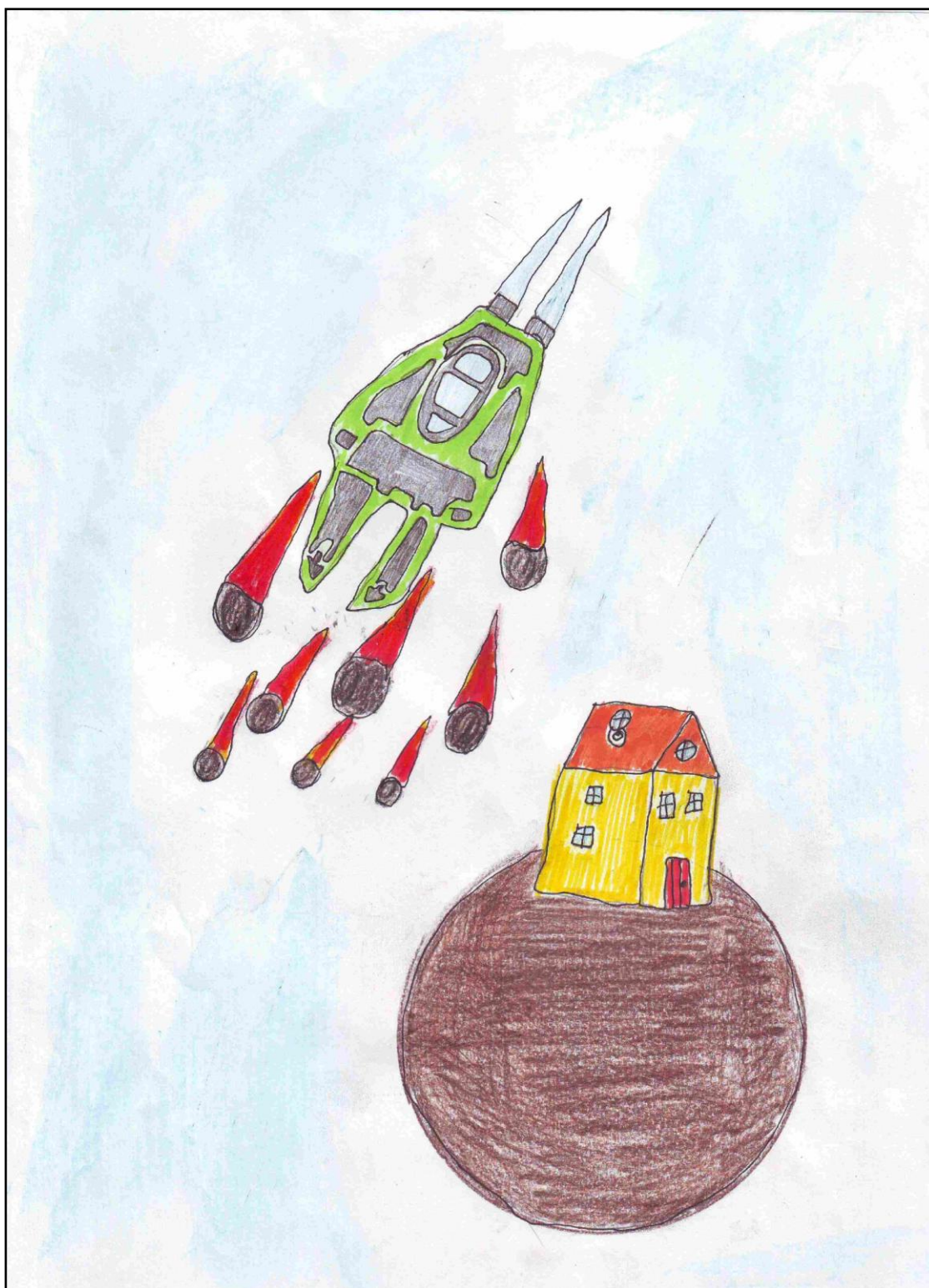
Doncs bé, el planeta del meu amic, amb prou feines era més gran que una casa!

El vaig anar a visitar. Va ser un viatge emocionant. Per les finestres de la meua nau vaig poder veure: estrelles, meteorits, cometes, constel·lacions, la lluna, el sol... Era meravellós!

Quan vaig arribar el meu amic m'estava esperant impacient.

Em va explicar que tenia un greu problema i que estava esperant que jo el pogués ajudar. Em va explicar que des de feia dues setmanes, cada nit hi havia una pluja de meteorits que queien al voltant del planeta. Eren unes enormes boles de foc i pedres. Desconeixia d'on venien, abans no havia passat mai. Feia només dues setmanes que havien començat a caure. Tenia molta por i no sabia què podia fer per evitar la destrucció del seu planeta. Per això m'havia demanat ajuda.

Junts vam començar a pensar. El meu amic, Max, s'havia adonat que només queien a la nit, quan ell dormia.

Aquella mateixa nit, vam decidir no anar a dormir i ens vam amagar per veure d'on provenien aquells meteorits. Vam veure un coet que girava per sobre del planeta i deixava caure grans pedres de foc.

En Max va anar a buscar el seu telescopi, que feia servir sovint perquè li agradava veure els cossos celestes que l'il·luminaven i li feien companyia a les nits, quan se sentia tan sol en aquell planeta tan petit.

Ben amagats vam reconèixer el pilot que conduïa aquella nau.

Era un vell conegut seu, en Biel. Feia anys que no s'havien tornat a veure, des de petits, quan anaven a la mateixa escola.

A l'escola, en Max sempre havia estat ben educat, treballador i estudiós. Treia bones notes. Els professors sempre el felicitaven. En canvi el Biel tot el contrari: es barallava, no es comportava bé, no estudiava i els professors sempre l'havien de castigar. En Biel sempre havia tingut molta enveja del Max.

Quan va descobrir que vivia en aquell petit planeta va planejar fer-lo fora, el volia expulsar de casa seva i quedar-se amb tot el que tenia.

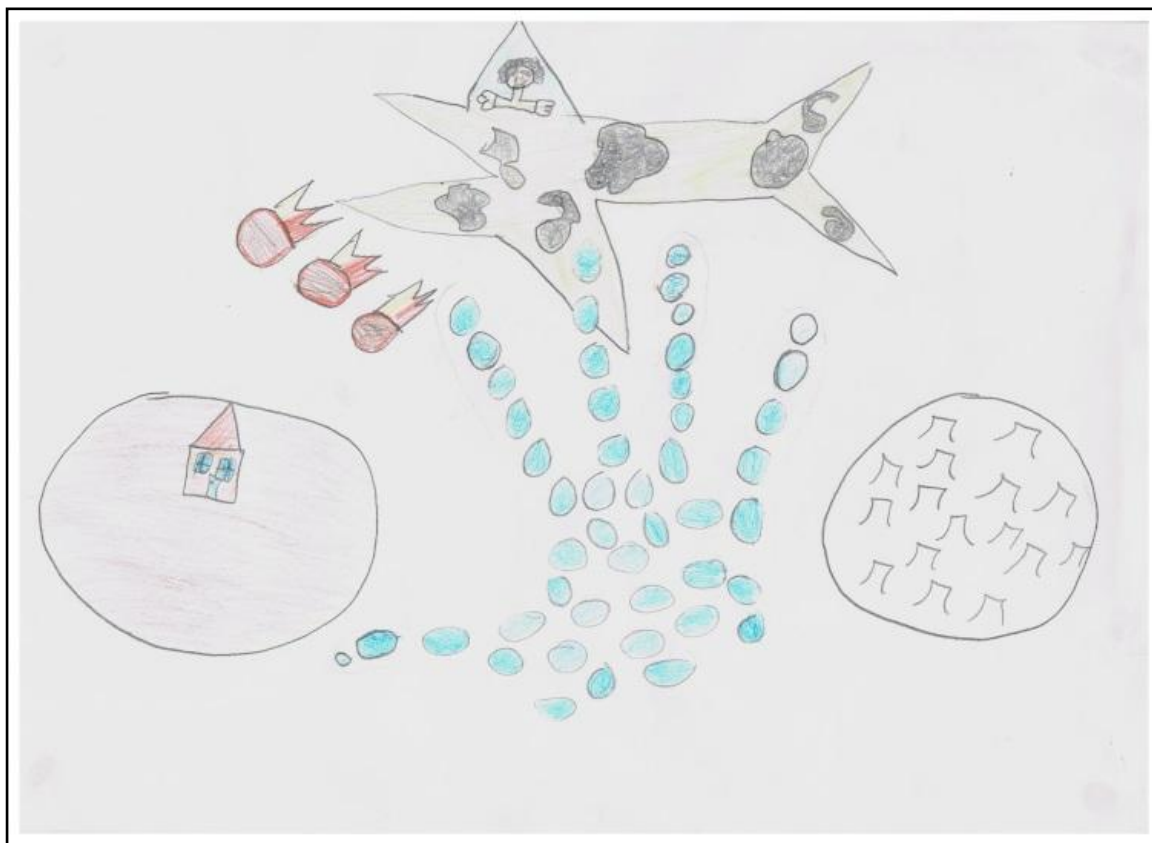
A més a més, en Max havia trobat moltes pedres precioses en aquell planeta. Ell no li donava importància, no les necessitava per res i havia deixat aquell tresor ben amagat. Però en Biel l'havia vist un dia i se'l volia quedar . . .

Vam agafar les pedres precioses i vam construir una mà gegant. Llavors, amb ella, vam atrapar el coet i vam fer-lo baixar al planeta.

Ens vam seure a parlar i, després d'explicar-li que allò no estava bé, es va disculpar per la seva actitud.

Aleshores van negociar i el Max li va dir:

- ***Et pots quedar, però m'hauràs d'ajudar a deixar el planeta com estava abans.***

En Biel va acceptar i el va ajudar a deixar el planeta com estava.

I van viure junts per sempre més en aquell planeta.

**I catacrac, catacrac,
el conte s'ha acabat,**

**i tururut, tururut
la rabosa ha vingut**

**i se l'ha emportat
i ha passat per un forat
i dintre se l'ha quedat.**